

EDITION MINH PHUONG

13. Rue du Coton Hanoi

Xuất bản và giữ bản quyền

Lúc ấy, Lan Hoa hỏi hỏi con tim hỏi hỏi, rộn ràng lập như từ biết sự nguy hiểm là vậy ra. Nàng lấy làm o-lặng chẳng hiểu sao Đa-Vân và Chung-Lang không thấy trở lại có lẽ chẳng may bị tai - nạn rồi chăng? Trí óc rồi bởi đang nghĩ vấn - vơ, chợt trong bụi cây lình thào hai tên mọi tang thò đầu ra, mặt đen thui, mắt trắng dã, răng trắng như, đầu nhẵn bóng. Hai tên mọi rón - rón bỏ lại để giữa hân Lan Hoa ra, định bằm - hiếp. Lan Hoa kêu rầy rầy kêu la rầm - rì. Hai tên mọi dưng xé thò náo, áo của nàng bị rách toạc, để lộ cái ngực trắng nõn-nà, thơ phệp phồng vì sợ hãi. Con mi lình sào sào thấy chú nó bị ức hiếp, hết sức lăn-sả vào cứ nhè mặt hai tên mà cắn rách lột từng miếng thịt, nhớt máu, mặt đen trông ghê-sợ chẳng khác người bị hỏi. Tiếp đây bọn mọi đồng-đúc, có chủ đảng mọi chạy tới quây-quấn chỗ Lan Hoa. Chủ-đảng chỉ thẳng vào mặt hai tên mọi và bị con mi lình cắn nát, nói :

-Chúng mày là đồ sào lảo
Rồi nhìn Lan Hoa nói luôn :
-Một người đẹp như thế này cầm không đũa nào được phạm đến danh-tiết của nàng, cần phải bắt nàng để làm lễ tế thần.

Lan Hoa ngờ ngạc nhìn, sợ-sột, lạ-lùng hai bản tay ngọc óm lấy ngực như che đậy hai quả «anh đào» mơn-mơn. Chủ-đảng chuyên-lệnh chửi Lan Hoa lại, chửi hai chị em Nàng-Chia và Nàng-Chi, dẫn đi trở lại Bàn Hồng sớm - mác của chúng, để lại sớm cô - thôn những sắc người nằm chết ngổa-ngang, nhà cửa đổ rụi, tan-tành.

Yên lặng...thoảng chỉ thấy tiếng bị ai, rên rì, tiếng nấc-nuốt của những kẻ đáng thương tâm bị nạn, chết ngổa-ngoái đang vật-lộn với thân chết, nghiêng ngửa quằn quại, tay run-rẩy giơ lên không, như còn mudo với lấy trời xanh.

Tạo-vật, trảm-ngâm trước cõi cảnh chưa hề, trước cái bức tranh thảm khốc cũng trảm hó tở lòng ai oán, thê lương.
Hử hí hu hí hử a ha ha, luôn

mồm bọn mọi lập bắp nhấc những câu nghe chán tẻ như thề, nhưng đối với bọn của chúng, chúng lấy làm vui thích lắm. Giữa đường đi, trời nắng trong - trong, nêu ngoài ra không có tiếng hòa nhạc của vé sấu, tiếng kêu riu riu của chim muông, cảnh rừng thật hoàn toàn yên lặng. Nhưng tâm cây bị phơi dưới ánh nắng chưa hề—cái sinh khí nặng nề—như thềm thếp trong giấc mê ly, mơ hoang... Lan Hoa, Nàng Chia, Nàng Chi bị bọn mọi bắt dẫn đi lấy làm cực khổ, muốn vạch trời xanh mà kêu to lên. Ba nàng luôn luôn, hăm hực, cảm hơn, mắt đỏ hoe vì ngăn lệ chân. Lan Hoa tưởng nghĩ đến Ba - Vân, đến Chung Lang chắc đã chết rồi, Nàng Chia Nàng Chi tưởng nghĩ đến đấng mẹ hiền bị chết một cách đem bạc, thảm thê thời cùng nhau lăn ra kêu gào không chịu cút bước... Bọn mọi lại lấy sức lời kéo ba người dậy, kéo đi...

Con voi Lỗ Lỗ và con mi linh sao sao cũng khuất bóng lối lui theo sau Lan-Hoa...

Đi được một lúc nửa bỗng bọn mọi kêu lên!

—Tu-linh ! Tu-linh (5).

Cả bọn chúng đứng đăm đăm nhìn đầu khí độc đang vật lộn, nhẹ nhàng thoán thoát xém mình que cảnh này sang cảnh nọ ở trên rặng cây cảm mạc chạy dài ở phía hai bên đường...

Bọn mọi hăm - hớ, phăm - phăm chạy lại chỗ đàn khí. Đàn khí trông thấy bọn mọi như không sợ gì hết, cũng hăm hớ kêu the-thế nhảy vọt từ trên cây thẳng xuống giữa bọn mọi chực câu xé! Nhưng than ôi! con nào lăn vào thì đã bị ngay những lưỡi gươm vô-tình, mãnh-liệt, phạt búng đầu đi một nơi, hoặc chân rời ra một nơi, hoặc bị bằm vằm, bỏ sả ra từng miếng. Đàn khí thấy bọn đóng loài, hay nghĩ đến tình chồng vợ, tình mẹ con bị chia lìa nên càng hung hăng như rừng chộp mắt phẫn uất ăn nhau nhảy vọt vào như muốn cắn câu cho nát hay rách toạc một quần

(5) mi linh hoặc là tu linh nghĩa là con khí...

thà... Nhưng rút cục lại, dân khi định tranh hùng cũng đành chịu khuất phục, cảm giận, con nào còn sống xót, đánh nuốt là lúi chồn sau bụi rậm, con thì bị trọng thương liêm máu, con thì mất chân, con mất tay rồi - nghe phải động mỗi thương tâm...

Tân thâm kịch ác thật là mỗi bữa tranh làm rung động cõi lòng người và là một bữa tranh rứt linh động miêu tả cái sức mạnh của dân mọi, cái lối thích dân thân vào cõi chết để tìm sự sống. Gia - đi lại chính là cái lệ chung của các loài thú vật...

— Rồi bọn chúng lại rảo bước lên đờng trở lại thôn ở BÀN-HỒNG, sớm mọi rợ của chúng...

Nhưng lạ thay giữa thôn ở của chúng lại có một ngôi chùa cổ. Lại lịch ngôi chùa đó lập lên từ đời Ngụy Hồ. Tên ngôi chùa đó là Kim-Lãng, đã một lần Hồ-Quý-Lý được lập đích đáng có một nơi - có đẹp tuyệt trần theo đạo - học đến trụ trì thành công - quả, nên có xuất - thân từ

Triều - Đinh trước là đền chiêm ngưỡng cảnh chùa sau ban lộc cho vị ni cô và sửa chữa tôn phước linh động. Sau đời Ngụy - Hồ bại, tiếp đến đời Trần cũng bại, quân tâu sang xâm lấn, qua nơi rừng xanh núi đỏ này phá phách thành ngôi chùa đó bỏ hoang phá không người cúng bái. Tiếp đến bọn vợ lùn thấy ngôi chùa có vẻ uy nghi hùng vĩ nên đem lòng tôn sùng ngày đêm hương nhang lễ lễ. Trong tạp quán và nhà tớ, các pho tượng bích ảnh ngôi có vẽ tượng mẹ tượng và lạ lùng nhất là có pho tượng hổ không lồ đứng dương oai có đôi mắt ngọc hồng quang điểm thêm một viên bích ngọc trên trán. Và theo như phong tục của bọn mọi cứ đầu năm là phải lúng bắt cho kỳ được một cô gái nhỏ cực kỳ xinh đẹp để làm lễ cúng thần Phật rồi, than ôi ! BÀN-NAY, đây là một nơi nguy vọng đen xối của Lạc-Hou và hai chị em Nàng-Chia, Nàng-Chi đây. Trong ban người, đêm nay

hoặc Lan-Hoa hay một người trong hai chị em Nùng-Chia phải chết một cách thảm khốc, oan-nghiệt để làm lễ tống thần!

Rồi đêm đến, một đêm không trăng, không sao... Một đêm như mang lại chồn ư tích bao vẻ huyền-bí, cao siêu... Trong ngôi chùa, chủ dâng mọi sai tác tên quân đòi được sáng chứng. Những ngọn đuốc vàng vọt, ló lét bập bùng hết những ngọn lười-la thêm. Lan-Hoa, Nùng-Chia và Nùng-Chi bị bắt mang ra tự biết cái số kiếp của mình sắp phải đoán mệnh chết một cách khổ sở nên Lan-Hoa cất tiếng thề thảm kêu gọi:

— Anh Đa-Vân ơi! Anh Đa-Vân yêu quý của em nhờ bố em sao!

Nhưng thẹn ôi! Đa-Vân nào thấy bóng Đa-Vân đâu? Đa-Vân và Chung-Lang hầu bị ngã xuống vực sâu thẳm, chết rồi chẳng?

- Còn Nùng-Chia và Nùng-Chi cũng như biết cái số kiếp của mình, ngửa ngời chẳng

đẩy gang, và tránh lòng nghi dên cái thảm cảnh của mẹ hỏi chưa bị bọn mọi dâm chết một cách rất nên thảm đạm, ai oán, cũng cất tiếng bi thương:

« Mẹ ơi! mẹ cố tuân lời lòng choóc con không!»

Lan-Hoa, Nùng-Chia và Nùng-Chi đứng kêu gọi sớm thì tiếng mọi chuyên lạch chói ba người rả ba đột chùa.

Đoạn các thầy họ đứng rần cả to hải bên cửa như tiếng đồng đạc, mắt nhắm nhắm như thảng vào pho bọc rỏ, tay cầm đèn giao lười liêm, Lan-Hoa, Nùng Chia và Nùng Chi cũng yên lặng nhìn xem chủ tướng mọi làm gì. Tiếng chủ mọi rít kéo dài mồm đưa lên như tiếng của ma thiêng. Tiếng âm thanh hưởng ứng xa xa nghe phải táng đóm, rùng mình, hồi tưởng mọi đấng trước mình cái ngấm như một tiếng bình cầm đầu giao lười liêm lẳng mạnh lựa vòng văn không, loang loang lựa khí như con rầu bạc mưa may rồi quật lại rơi chổng vào phía Nùng-Chia.

Thờ là thương ôi ! Nàng - Chia phải chết ! Bọn mọi và tướng mọi cùng nhau ùa lại, vây lấy Nàng - Chia hoen - hô, lấy làm thích trí ! Đòi với ý - tướng của những quân mọi rợ đó, chúng cho là con dao lưỡi liềm rơi vào đầu là người ấy tức là người mà thân - hổ vui lòng ưng thuận nhận làm vật lễ để tòng thân. Bọn mọi mang những trống bồng những thứ da mảnh-thú căng trên những ống bương mà cùng nhau nhảy nhót như những loài khí độc mà đập kêu náy lên những tiếng bập bung, bập bung té ngắt, khô - khan lộn - xộn hòa với những tiếng hú hi, hú ha vô ý nghĩa. Được một lát bọn chúng khiêng ở rừng về một cây gỗ đéo chơu chơu, đục khoét thành hộc như một cái sàng, đoạn cỡi chơi cho Nàng - Chia, để ngựa ra rồi lấy chám đường gấm mồm. Nàng - Chia muốn kêu ơ, muốn quân quai, nhưng than ôi ! những tên mọi khôn - nạn đã bóp chặt lấy mồm nàng, giữ tay giữ chân thật chặt. Đứng trước thềm cảnh, rơi lụy, Lan - Hoa, Nàng - Chi kêu lên trời, lờ

đất, rồi như mỗi một im lìm, không tài nào kêu được nữa, mắt sưng húp lên vì khóc nhiều quá. Bọn mọi khi đã tùm tịt gần chám đường bịt kín mồm Nàng - Chia đầu vào đây, liền khiêng nâng cho vào thân cây gỗ đã đục khoét sẵn sàng. Nàng - Chia tuy không kêu được nhưng mắt vẫn mở, lộ vẻ đau thương, chơi với giờ tay vây Nàng - Chi như tờ răng ! — Em Nàng - Chi ơi ! Chị thương mẹ lắm, chị thương em lắm ! và hận đời tình em cũng thương chị đến cực điểm Nàng - Chi trông chị cũng cố gắng, kêu to lên một lần nữa : — Ôi giờ ơi ! Chị Nàng - Chia ơi ! Chị bỏ em sao ? ...

Nàng - Chia bị nằm lọt trong thân cây. Bọn mọi lấy ván lập kín lại ; dựng lên để làm cột chùa, chúc tụng làm lễ tế thần, Mộng bạc, than ôi ! một kiếp đời như Nàng - Chia, thời thế lẽ xong !

Bọn mọi cỡi chơi cho Lan - Hoa và Nàng - Chi định bắt nhảy múa để đầu thêm bé long trọng, thì Nàng - Chi cúi là cái sắc không hồn ! Nàng - Chi đã cần lưỡi chết theo mẹ, theo chị. Bọn

mọi liên khiêng thầy Nùng-Chi quăng ra phía lối xa. Thô là duy Lan-Hoa còn sống. Bọn mọi bắt Lan-Hoa, định dơi đầu sang năm lại đem Lan-Hoa ra làm lễ tống thần. Lan-Hoa dùng đũa không chịu theo lời. Chết đáng mọi nói dạn cầm giới quật Lan-Hoa tới chết. Lan-Hoa thấy đau buốt tới xương, mắt hoa, tai ù, choáng váng, đau đớn muốn cắn lưỡi chết ngay. Song vụt đây nàng trông nghé đôn Đa-Vân, nàng ở ngai nhớ Đa-Vân còn sống thời chàng hóa đá. Hận cho chàng sao? Nàng nản lòng chịu ngậm sấu, nuốt lệ, nháy mưa đá cho khỏi bị đánh đòn, vùi dập...

Nàng nháy một cách uyển - chuyển, tay múa, dờ - đàng, đôi mắt mờ màng, u-trám như ngụy mộ, nguồn gốc mảnh liệt của nỗi sầu không bút tả. Nhưng nàng càng nuốt cay ngậm đắng báo nhưu, tế - tái bao nhiêu nàng lại như xuất hiện tái nghé nàng mưa như lông cuốn phượng bay, trông rất là đẹp mắt.

Hôm sau, người ta thấy thầy

ma của Nùng-Chi bị bọn mọi vô lương, tâm không chôn cất, quăng ở trên một ngọn đồi cao, mùi hôi thối đã man - máo đưa họ lên làm khổ chịu vô cùng. Đám quạ khoang cùng nhau kêu - xé mổ rìa khoét mắt, mổ bụng Nùng-Chi trông thật là ghớm ghớm, áy ngại. Mọi con trong đàn quạ như có lòng thương, biết thương liên mổ ruột Nùng-Chi lòi ra rồi, cứ thế gặm ruột nàng bay lên một dãy, cầm-trang tức là một cây phượng giống, ngay trước ngôi chùa Kim-Lăng.

Con quạ đó vì sự đánh cờ quẩn ngay khúc ruột trên, cánh cầm - trang đứng kêu tan - hoang, thét - thảm, nẻo-nùng. Đám quạ đang mãi miết rủa thết Nùng-chi nghe thấy bạn đồng-loạt cất tiếng kêu re re, không ngồi cũng như sợ-sột ngờ - ngạc như. Rồi không hiểu sao cùng nhau đá - đá - đá - đập cánh bay lên cánh cầm-trang lâu chi-chít xung-quanh làm đen ngòm cả một chòm cây. Những con quạ đó cùng nhau kêu qu... a... a... a... lạnh

lạnh, kêu rầu rầu như kêu đang hóa

công thân thánh thiêng liêng tôi, cơn phong-ba nói chuyện làm
đoái tình đến với đời thắm
khỏe của Nàng Chi chắt một
cách oan uổng, đáng trọng
rõ lạy thương-dầu...

Thế rồi, dâng thiêng liêng
như thủa hiều hết những cách
độc-ác, vô lương của bọn mọi
lun, kìa như dận dừ làm nói
lên những lần chộp nhống,
sâu nó long trời. Kèn-rập
mây bay thi nhau, đối nhau.
Gió mạnh lay, những cánh cây
rung-chuyển như muôn nghìn
lớp sóng vô ào-ào... Giông
muông chim, vô chiều, bắt su
cho sò kiệp vừa bị luồng gió
vô tình cuốn lời những chiếc
tổ tan-tác, bồi rồi không nơi
trú-áo, bơ-vơ, vừa bay toán
loạn vừa kêu liên thanh...

Trời up lời, mưa đổ hội...

Bọn mọi buột chắc Lau-Hoa
vào cột chừa như dao cho
pho tượng thần hổ trông coi
rồi cùng nhau về nơi hang
hốc tối om, khí lạnh bốc lên
ghê người, rừ óc. Thế mà
đôi với bọn chúng, chúng vẫn
thần-nhiên cho là một nơi
rất nên yên thắm đẹp đẽ...

Giữa chốn thắm sơn lâm

tôi, cơn phong-ba nói chuyện làm
nhưag cánh cây gây tan-
tành, cuốn bạt gốc bặt rừng
cao...

Lúc ấy, cơn mi-lah-sen-sao
của Lau-Hoa như hiện rõng bọn
mọi-dâm-lính, ẩn náu trong
hang tối, liền nghĩ được cách
cứu-shù-lưu-mở vào gói, chới
cho Lau-Hoa đất tay nâng, ra
khỏi ngôi chùa dẫn đến, anh
con voi LỒ LỒ. Vừa lúc ấy,
ngôi chùa bị cơn gió bão
mạnh liệt rặng nề làm bị sụp
đổ thốt tên thiêng và nọ nghe phải
rợn tóc rặng mình...

Nói đến Ba-Vân và Chung-
Lạng từ lúc đầu chiều, cùng
bọn mọi lun, yêu thê bị ngã
lăn từ trên ngọn đồi cao xuống
sườn dèo. May thay! Ba-Vân
Chung-Lạng không bị thiệt
mạng cũng là vì hai người sa
vào một vũng bùn lầy. Hồi
cùng nhau hết sức nhào lộn
vào bờ, mình máy bắm, đầy
bùn trắng thét như bản thắm
thương. Chung-Lạng Ba-Vân
cùng nhau tới bờ suối tắm
xong đầu đây uó lại tìm Lau-
Hoa, nhưng không thấy Lau-
Hoa. Hỏi đầu toán phòng Lau-Hoa

hầu bị bọn mọi lùn bắt rồi. Đa-Vân Chung Lang thứ dài bồi rồi, loạn trí không còn biết tìm phương kẻ nào mà cứu Lan-Hoa? Và muốn tìm Lan-Hoa thì đi về ngã nào? Lan-Hoa bị bắt đi về nơi đâu? Thì vừa đây hai chàng gặp một vài người thổ dân sông số chi phương hướng cho Chung-Lang và Đa-Vân đi vô phương mà bọn mọi bắt dẫn Lan-Hoa vì hai chị em Nùng-Chia. Nhưng than ôi! vừa đi được một lúc thì Đa-Vân thấy đầu rức vằng như búa bổ. Chàng giơ tay sờ lên đầu thì chàng thấy đầu thủng lóm, máu chảy giòng giòng. Ra lúc hăng hái đầu chiến cùng bọn mọi lùn, Đa-Vân bị một ngọn móc đâm trúng phải mà chàng không biết. Là vì lúc ấy chàng đang lạng máu không biết đau mà lúc chàng cùng Chung Lang định đi tìm Lan-Hoa thì mới thấy nhức óc, mới biết là mình trúng thương. Bất thần mắt chàng hoa lên, chàng thấy màn mờ vật lộn vòng như muôn vạn lớp sóng nhấp nhô rồi ngã quỵ lơ phưởng đất. Chung

Lang đã bồi rồi, lại càng bồi rồi thêm. Chàng thấy Đa-Vân mê man bất tỉnh, và thấy Lan-Hoa người yêu của Đa-Vân bị bọn mọi lùn bắt, Sông chắt không hay, trời nổi đập vùi chàng cũng phải lay lăm nao lòng, nung trí, không còn biết soay sở ra sao, đành ngồi ôm lấy mình Đa-Vân đau đớn ngậm ngùi. — Rồi chạy đi lấy lá bó vào mồm nhai xong đắp rịt cho Đa-Vân... Đa-Vân trong lúc nằm bình phục mồm nói sáng luôn luôn. — Kia kia nó kia kia, chính thằng chửa mọi lùn nó bắt Lan-Hoa hay luôn mồm chàng gọi Lan-Hoa, Lan-Hoa yêu quý của anh đâu....

Thầy Đa-Vân là một người có tâm tính duy nhất cùng Lan-Hoa mà thầy Đa-Vân phải rai rầu nâng sớm chiều hôm cứu vớt Lan-Hoa yêu mến Lan-Hoa như hòn ngọc quý, yêu mến Lan-Hoa vô hạn thời Chung Lang lại trằn lòng nhớ đến mẹ xưa, người mẹ xưa thương xót của chàng vì quá tin người nên mạnh mẽ mới lỡ lạng duyên kiếp. Chàng ăn bần trong lòng và còn ước sao

giá xưa kia, phải xưa kia mới
tấn thù của người yêu mẹ
nàng— tức là người cha của
Chung-lang đượ: duy nhất như
Đa Văn — thời đầu mẹ nàng
đền nổi héo bắt huo mùa mà
chết, phải thiệt mạng sâu
sô, lta đời? ! Rồi cứ thế ngồi
đề trông coi Đa - Văn, trong
lòng không yên-tâm. Mãi chưa
hôm sau, Đa - Văn mới cò
gắng gương cùng Chung Lang
sau khi tìm thức ăn lại rạo
bước về mạn Bàu-Hồng thôn ở
của bọn mọi để cứu lấy Lan Hoa.
Lúc tới Bàu - Hồng thời cơn
bão rất dữ - dội lâu nổi lên.
Đa - Văn và Chung - Lang
quán chi cơn gió mạnh, quán
chi lượng nước như đá ném
cùng nhau bị ướt lướt-thướt
run rẩy rất tay nhau cho vững
lảo-đảo đi như đôi chim khuya
mỗi cánh bị sa - chồm xuống
nguồn nước thẳm vật-vờ trời
đầu thị trời. Và đêm khuya,
trời tối đen như mực bùng
kín mắt hải người, Đa - Văn
Chung-Lang hoang mang không
còn trông thấy mây may của
sự - vật. Trời sáng, bão mới
ngớt, Đa - Văn Chung - Lang

thấy cây cối bị đổ rụi lập hết
các cửa hang của bọn mọi
lùn chui-rúc. Các tên mọi
hắn bị chết ngạt trong hang,
và Đa Văn Chung - Lang lấy
làm lạ không hiểu sao chủ-đang
mọi mà hồi hôm cùng hai
chàng đầu chiến mà nay bị
cơn giông - tố khốc - hại làm
chết trời, mình mấy bị ngâm
nước trương lên phình -
phình như con trâu chết. Cờu
Lan - Hoa Đa - Văn và Chung
Lang đoán phỏng hẳn nàng đã
bị chết rồi, bỗng cùng nhau
đầu lớn lấy ứa nước mắt, tuyệt-
vọng, vật mình xuống bên
đường. Bỗng - nhiên có tiếng
con voi Lô-Lô kêu thê-thê,
Đa - Văn Chung - Lang hớn-
hở đứng phắt giẫy chạy miết
về mạn có tiếng con voi Lô-
Lô kêu. Chạy tới, Đa - Văn
thấy Lan - Hoa - đương
nằm tướng nặng ngổ liền gọi
lớn: — Lan - Hoa Lan - Hoa !
Nhưng chẳng thấy Lan - Hoa
mở mắt, cùng nhau quỳ xuống
gọi Lan - Hoa, Lan - Hoa thêm
thiếp, bất tỉnh. Đa - Văn bỗng
trông thấy chỗ quán đó rách
mướt của Lan - Hoa thấy

những vết tím bầm như quả bồ quân, chẳng cho rằng Lan Hoa bị bọn mọi đánh đòn, rồi chẳng hăm-hực nguyên-rũa bọn mọi vô-lương khốn-nạn dã-man vô cùng. Chẳng cho rằng Lan-Hoa vừa bị rét-mướt vì cơn gió bão đêm qua, vừa bị đói, vừa bị đòn nên mới nằm như thây. Chẳng bàn cùng Chung-Lang vục Lan Hoa vào một hang đá để nắng được yên nằm tỉnh-dưỡng. Con voi lớ-lớ, con mi linh sao-sao thấy Lan-Hoa bị tai-nạn và thấy Đa-Vân, Chung Lang khiêng Lan Hoa nên hai con vật khôn đó cũng rầu rầu nét mặt lúi-thúi theo sau....

Trong một hang đá kín đáo Đa-Vân Chung Lang đặt Lan Hoa nằm cẩn thận, đoạn Chung-Lang chạy ra phía rừng gần đây vớt lá khô và cành khô đem về hang chắt đồng gân Lan Hoa, dùng cách đập đá như người thợ rèn có làm những tia lửa bật ra bắt vào những đám lá, bốc khói rồi thành lửa bật bùng cháy để sưởi cho Lan-Hoa Đa-Vân

vào ngồi trên trống trắng nom Lan Hoa. Còn Chung Lang lại chạy trở lại phía rừng xa hái lấy ít lá lợa và đào lấy những củ vông rừng tựa măng nứa của ta đem về hang. Đa-Vân Chung-Lang sao lá đơn lên. Đa-Vân lấy lá sao đó bóp cho Lan Hoa được hơi lâu những vết đòn thấy lặn dần, và thấy Lan-Hoa đã hơi cựa cựa, vật mình nhưng xem chừng còn một mối lăm.

Đa-Vân cất tiếng dịu dàng gọi :

Lan-Hoa vùng ngồi trở dậy, đôi mắt chồn xoe, như chòng chọc Đa-Vân và Chung-Lang, không nói không rằng rồi lụi năm lần ra, thò tay vào cổ họng cầu sớ, kêu la râm-rỉ. Đa-Vân tự biết Lan-Hoa bị mê sảng, trí óc bị khủng-hoảng, không còn chút tinh-thần nữa rồi. Chẳng vội nằm lấy tay Lan-Hoa không cho cầu và đoán rằng hẳn Lan-Hoa bị khát nên bảo Chung-Lang chạy đi lấy nước, đoạn Đa-Vân đổ nước vào miệng cho Lan-Hoa uống. Lan-Hoa uống một hơi dài, rồi nằm thảng

người ra thỏ phi phi...

Đa - Vân nướng những củ
vông xong đưa cho Lan-Hoa,
nói :

— Em Lan - Hoa em ăn đi
cho đỡ đói, cho lại sức . . .
Lan-Hoa như người tiên, cướp
rất ngay lấy củ vông, đưa lên
mồm nhai giòn ngoàm, mồm
lâm be, lâm bét, như không
còn hiểu gì là lịch sự cả.

Đa Vân lại nướng củ khác,
nâng lại cướp rồi lấy ăn. Khi
đã ăn no và cơ chừng thấy dạ
dầy đã một mồi Lan-Hoa lại
nhắm mắt ngủ, thỏ kò kè,
hơi đưa ở ngực lên rất mạnh.
Đa Vân và Chung Lang lo lắng
cho vận mệnh của Lan-Hoa
nên ngày đêm không ngủ, hết
sức trông coi Lan-Hoa mong
cho nàng chóng bình phục để
cùng nhau trở lại chốn quê
đó. Nhưng than ôi ! Đa Vân
và Chung Lang lấy làm bối
rối, buồn quá chừng. Là vì
không thấy Lan-Hoa đỡ được
chút nào mà lại chỉ thấy nàng
nói sáng huyền thuyên :

— Ôi ! giờ đi là giờ đi ! nó
đánh tôi đau quá ! kia bọn
mọi lặn lòng xanh, trông

khấp quá, khấp quá !

Có khi nàng lại kêu to lên :
— Ôi giờ cao đất giãy đi ! có
thâu lòng cho Nàng Chia và
Nàng Chi không kia ! bọn mọi
lặn khôn nạn nó đã man quá,
vô nhân đạo quá nó dùng tâm
giết chết chị em nàng đẹp quá
thờ kia ! . . .

Đa Vân nghe vậy thờ dài,
lạnh lùng, buồn rầu, nói cũng
Chung Lang !

— Có lẽ tại bọn mọi lặn
lòng xanh, khôn nạn nó quá
hành hạ, đánh đập Lan-Hoa
nên Lan-Hoa mới mất trí như
thế ! Cứ theo như lời nói mà
sáng của nàng thời không
hiểu Nàng Chia và Nàng Chi
là ai cả ? À ! phải rồi, phải rồi
có lẽ tại Lan-Hoa được mục
kích cách tưng thương tâm
của Nàng Chia và Nàng Chi bị
bọn mọi lặn giết chết, hành
trình mà Lan-Hoa đến nói khấp
đem tình thân rối loạn như
thế !

Chung Lang cũng buồn rầu,
đáp lời :

— Có lẽ đúng như vậy, anh
à !

Rồi cứ thế hai người ngồi

như ngắm sâu ánh nhìn chiu phục, tông thay số mệnh của Lan Hoa ra sao thì ra, chứ còn biết tính làm sao?

Mấy ngày qua, mấy ngày qua mà bệnh tình Lan Hoa vẫn không thấy thuyên giảm. Trĩ-óc Lan Hoa vẫn bị như có một dị bệnh gì kích thích quá mạnh, nên nói làm nhảm, luôn mồm, có lúc mắt chợp chừng đăm đăm nhìn Đạ-Vân. À Chung-Lang rồi hết to lên. Đạ-Vân thương hại, dịu dàng gọi:

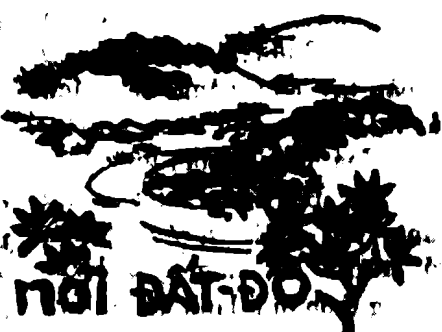
— Em Lan-Hoa! em Lan-Hoa!

Nhưng thân ái! Lan-Hoa, nọ có hiểu gì đâu, nàng đương thế kéo lại aurin khi khi, rồi như cô bé ngây thơ đầu, mũ vào, ánh tay, thối thức, khốn, nghẹn ngào. Bối hoàng khốn lại tựa hồ sợ hãi điều gì ngưng, háng mặt lợg trở mắt to về kính khùng kêu thế thế nguyên rửa, bộn mọi lần... Đạ-Vân bĩu rầu nói với Chung-Lang:

— Bệnh tình Lan-Hoa tự nhiên không thuộc thang khô lòng mà khỏi được. Và lại giữa em nọ tịch hoang vô mọi

rợ đây còn lây đầu ra thuốc để cho nàng uống. Vậy anh em ta đành cứ việc nâng lên, mình con voi LỒ LỒ, ngày đêm dò thục cho voi gắng sức đi nhanh đó sẽ trở về hà thành, chữa cho nàng sau cũng được. Và xem sức nâng cũng mạnh mẽ như xưa nọ cũng không, quân ngại cho lắm.

Chung-Lang ưng thuận theo lời.

Muôn ra khỏi khu rừng hoang dã lại chầu đó, thời giờ, giờ, phút, vượt qua nơi đất đỏ. Qua nơi đất đỏ, cây cối cằn cõi, bụi thối, không nước, không... sương. Trên vùng trời, chổi, lợi trạc bưng, mặt trời, bề, xuyên thẳng xuống phần hoang, liêu

những tia lửa nóng như thiêu đốt. Trên mình con voi LỒ LỒ Đa Văn và Chung Lang ngồi giữ lấy Lan Hoa, còn con mãnh Sáo Sáo thì ngồi trên đầu voi.

Đa Văn và Chung Lang bị nóng bức, toát mồ hôi, mồ hôi đổ như mưa tã làm khó thở vô cùng. Còn Lan Hoa bị nóng quá không chịu nổi, như điên như cuồng, ưỡn mình cầu cứu, kêu la thảm thương. Quân áo cũi nắng bị bán tay của nắng sẽ rách tả tơi, rách như sơ mướp. Lan Hoa như vì tán lực nằm lìm đì, Đa Văn biết rằng nắng bị khát nước, Muốn có nước để nắng giải khát, nhưng than ôi! lạnh lùng đưa mắt trông bốn phương chỉ thấy bao la những đám cây châu lồi ở tận phía trời xa tít..... Đa Văn thúc con voi LỒ LỒ tuy mệt nhọc cũng hết sức cầm đầu chạy đều gần đều một cái núi đá hất bóng mát xuống sườn đồi, Đa Văn ra hiệu cho con voi LỒ LỒ ngừng lại rồi cùng Chung Lang hiệp lực c Lan Hoa đặt nằm xuống

đất. Đa Văn đỡ tay sờ vào ngực nâng xem còn thở hay thôi

Trái tim Lan Hoa vẫn thấy hơi đập và xem chừng Lan Hoa yếu lắm. Đa - Văn nắm môi, tỏ vẻ ái ngại, dăm dăm nhìn Lan - Hoa, tâm trí như đang đui một thạch kiến gi, bỗng quá quyết rút phăng con giao găm mà chằng rất bên mình, giữ cánh tay chằng lên phía mồm Lan - Hoa đoán lấy con giao rạch mạch máu ở tay chằng. Máu chảy giống giồng. Đa Văn vui sướng như giồng máu chảy. Chằng vạch mồm Lan Hoa để cho những giồng máu đỏ chảy vào để Lan Hoa khỏi khát. Lan Hoa như vì được uống máu của Đa Văn nên thấy khỏi khát mát mẻ tới cõi lòng, bỗng nhiên mở bừng mắt ra nhìn chổng chọc Đa Văn...

Thầy Đa Văn cắt máu để cứu sống Lan Hoa, Chung Lang cũng phải tự khen ngợi Đa Văn chung tình và can đảm vô cùng...

(Còn nữa)

KẾT QUẢ CUỘC THI R. X. M. D. SỐ 5

- 66 M. Phạm văn Đức 39 Rue des chapeaux Hanoi
- 67 M. Lê văn Khôi Ecole Pierre Pasquier Hanoi
- 68 M. Nguyễn Văn Quý 6 Rue du Takou Hanoi
- 69 Mlle Nguyễn thị Bích 64 Rue du chanvre Hanoi
- 70 M. Phạm đình Kê 82 Rue des Paniers Hanoi

RIÊNG PHÂN CÁC BẠN Ở CÁC TỈNH

- 1 Mlle Ngô nguyệt Anh phố Tây Đàng phủ Quảng Oai Sơn Tây
- 2 M. Lê tăng chung Inspection gare Haiphong
- 3 M. Nguyễn phú Nhiên A Michiou
- 4 M. Nguyễn văn Toán téléphoniste des P T T Saigon
- 5 Mlle Khúc Hồng Bích 161 bis route Bạch Mai Hadong
- 6 Mlle Lêna Rosa collége Đông Khánh Huế
- 7 M. Hoàng lang Nguyễn văn Sinh 16 rue Forno Namdinh
(Tonkin)
- 8 Phúc nguyên Long phố thần khê Phủ tiên Hưng Thái Bình
- 9 M. Đình văn Phát 113 Avenue Jules Piquet Thái Bình
- 10 Mlle Trịnh thị Hạch gara ferme Hôpital Vinh
- 11 M. Phạm xuân Hoa rue Belloc Pliac Yên
- 12 Mlle Nguyễn thị Cúc, chez Vy trong Nghề secrétaire principal
au collége Quốc Hoa A Huế
- 13 M. Trần kiến Mạnh Ecole Quairoc cours Moyen 2e Année
Huế
- 14 Mlle Ngô thị châu 78 rue Destervev Vinh
- 15 M. Phan Tùng élève à l'Inst. Phú Xuân 45 rue Gia Hội
- 16 M. Đặng vũ Chiêu N° 1 Avenue clémenceau Tourane
- 17 Mlle Vũ thị Luân 3 rue de la gare 2e quartier Phú Thọ
- 18 M. Nguyễn thanh Sĩ Instituteur Phan kiêm Huy Vinh
- 19 M. Thái văn Minh 85 rue Paul Bert Huế
- 20 M. Phạm hồng Nghi 43 rue Hạ xuân Hadong
- 21 M. Đặng Kim élève cours supérieur école Phú lý
- 22 M. Hồ xuân Hải Pharmacie Hoàng huy Tuấn Vinh
- 23 M. Vũ văn Phong 34 Quai des Potiers Thanh Hóa
- 24 M. Vĩnh Lâm élève du cours supérieur Tourane

- 25 M. Nguyễn trung Ba cinéma majestic Vinh
 26 M. Trần Phú Sơn chez Mme Phan Thị Khang Phủ lý
 27 M. Trần văn Quê école de la Mission Thanh Hóa
 28 M. Hoàng văn Phú Loueur de Cycles En face de Thị Cầu
- Các bạn có tên được thưởng xin quá bộ lại tổng
 đại lý mà lãnh thưởng

CUNG CÁC BAN R.X.M.D.

Chúng tôi rất lấy làm hân-hạnh được nhiều các bạn gửi thư khen-ngợi bộ chuyện R. X. M. Đ. là một bộ chuyện rất hay và cảm - động. Nhân tiện chúng tôi xin có lời báo cáo để các bạn biết rằng bộ chuyện R. X. M. Đ. chỉ còn số sau nghĩa là số 15 thì hết. Trong số đó, các bạn sẽ hiểu thêm cái kết cấu rất khéo léo do ngọn bút tài tình của soạn giả, đặt nên một cách linh động, khiến các bạn một khi đọc xong phải say sưa, hồi hộp, triển miên với người trong chuyện. Số cuối in giấy hơn hai mươi trang thêm tranh ảnh đẹp mà chỉ bán có 3 xu. Tiếp bộ chuyện này nhà sách MINH - PHƯƠNG xin hiến các bạn một bộ mới nhan đề :

GAN HIỆP - NU

do ĐO - VÂN - LÂM soạn theo một thể-văn rất mạnh mẽ khác hẳn lời văn bi tình như bộ R. X. M. Đ.

Hon non nước

của ĐO - VÂN - LÂM soạn đã ra số 6 được các bạn rất hoan nghênh mà ai ai cũng nên đọc. Số 1 tới số 6 sắp tái-bản.

Ai ưa truyện lạ / ai thích xem văn ?
 xin hãy đón xem tập

SÁCH XANH

này mai xuất bản.

In đẹp, bìa tốt, cách xếp đặt có mỹ thuật, cốt chuyện ly kỳ, văn chương đặc sắc do những văn - sĩ đã từng nổi tiếng trong làng báo, chủ chương có đặt nhiều cuộc thi vui lấy thưởng.

(Số 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100)